

Азъ искамъ да опитамъ по-рано виното.“ Наточилъ си едно гърне, изпилъ го на единъ гълтокъ, и рекълъ: „Не, това не е отъ царското.“ Винарътъ го погледналъ малко накриво, пристѣпилъ при друга бжчва и мислѣлъ да му наточи отъ нея, но лъвътъ го спрѣлъ и му рекълъ: „Това вино е по-добро, ала пакъ не е сѣщинското царско вино“. Винарътъ се ядосалъ и викналъ на лъва: „Вижъ сега, глупаво животно; какво разбирашъ ти отъ вино!“ Ала лъвътъ го цапналъ съ лаптата си и го повалилъ на земята. Щомъ се изправилъ на краката си, винарътъ не продумалъ ни дума, ами завелъ лъва право въ една друга изба, кждѣто била бжчвата съ царското вино, отъ което никой отъ смрѣтнитѣ не е пилъ. Лъвътъ си наточилъ половинъ ведро, посрѣбналъ малко и рекълъ: „Ехъ, туй вино сега е сѣщото, което ми трѣбва“, и заповѣдалъ на винаря да му наточи шесть стѣкленици. Когато излѣзли на прѣсенъ въздухъ отъ зимника, лъвътъ започналъ да се люшка насамъ-нататѣкъ, та е трѣбвало винарътъ да му занесе и кошницата съ шишетата до вратата на крѣчмата. Едва тукъ лъвътъ зелъ съ жѣби ржкитѣ на кошничката и я принесълъ на господаря си. И сега ловецѣтъ ималъ вече всичко и седналъ на трапезата. та похапналъ, попиыналъ, а далъ сѣщо да хапнатъ и заяка, и лисицата и вълка, и мечката и лъва, и му станало драго и весело, че царкинята го обича пакъ тѣй, както го е обичала по-рано. Слѣдъ обѣда, той се дигналъ отъ трапезата и рекелъ на хазяина: „Наядохъ се съ царско ядене, попиынахъ царско винце, ще ида сега въ царския дворецъ — да се вѣнчeya съ царкинята“. А крѣчмарѣтъ запиталъ: „Ама какъ е възможно това, когато тя си има годеникъ и днесъ ще ѣ стане сватбата!“ Тогава извадилъ ловецѣтъ отъ пазвата си кърпата, която царската дѣщеря му бѣ дала на ламьината гора, и въ която седѣмтѣ язици на чудовището увити били, и рекълъ: „Ето туй що е въ ржката ми, ще ми помогне.“ И видѣлъ крѣчмарѣтъ кърпичката, ала рекълъ: „Всичко може да повѣрвамъ, но не и туй; ето обзалагамъ се на кжщата си и на цѣлия си дворъ“. Ловецѣтъ пѣкъ извадилъ една кесия съ хиляда жълтици и рекълъ: „А пѣкъ азъ залагамъ туй.“

Когато царѣтъ седналъ на трапезата да обѣдва, той се обърналъ къмъ дѣщеря си съ

тия думи: „Какво си избраха за ядене звѣрветѣ, които дойдоха при тебе въ замѣка ми и си отидоха?“ А тя отговорила: „Не смѣя да кажа, ала изпрати хора да повикатъ господаря на тия звѣрове; ще направишъ много добрѣ“. Царѣтъ изпратилъ единъ слуга въ крѣчмата и му зарѣчалъ да покани чужденеца на гости. Слугата стигналъ тѣкмо въ това врѣме, когато ловецѣтъ и крѣчмарѣтъ се обзаложили. И рекълъ тогава ловецѣтъ: „На, виждашъ ли, бай крѣчмарю, ето царѣтъ праща слуга да ме кани на обѣдъ, но азъ пакъ нѣма току тѣй да отида.“ Обърналъ се тогава къмъ слугата и му рекълъ: „Моля царя, да ми изпрати царско облѣкло, една кола съ шесть коня и слуги, които да ми прислужватъ“. Изслушалъ царѣтъ молбата и попиталъ дѣщеря си: „Какво да направя?“ А тя му рекла: „Зарѣчай да го повикатъ, както той желае, тѣй ще бжде по-добрѣ.“ Изпратилъ тогава царѣтъ царски дрехи, една кола съ шесть коня и слуги, които да му прислужватъ. Когато ловецѣтъ ги видѣлъ, че идатъ, рекалъ: „Гледай тукъ, бай крѣчмарю, ето че ще ме заведатъ, както азъ желеахъ“; и облѣкълъ царскитѣ дрѣхи, зелъ кърпичката съ ламьинитѣ езици и се опѣтилъ къмъ царя. Когато го видѣлъ царѣтъ, че иде, рекълъ на дѣщеря си: „Какъ трѣбва да го приема?“ А тя рекла: „Излѣзъ, та го посрещни, тѣй ще бжде по-добрѣ.“ И излѣзълъ царѣтъ да го посрещне и го зелъ да го води, а животнитѣ му вървѣли слѣдъ него. Царѣтъ му опрѣдѣлил мѣсто между него и дѣщерята си, а велможата седналъ на срещната страна, като младоженецъ, но не позналъ ловеца. Слѣдъ малко донесли седѣмтѣ глави на ламята, за да ги видятъ, и царѣтъ рекълъ: „Седѣмтѣ глави на ламята ги отрѣза велможата, поради това му давамъ за съпруга дѣщеря си.“ Като чулъ това, ловецѣтъ скочилъ на крака, извадилъ отъ пазвата си кърпичката съ седѣмтѣ язици, разтворилъ я и рекълъ: „Кждѣ сж седѣмтѣ язици на ламята?“ Велможата се уплашилъ отъ тия думи, прѣблѣднѣлъ и незнаялъ какво да отговори, та въ страха си рекалъ най-сѣтнѣ: „Ламьитѣ нѣматъ язици!“ А ловецѣтъ рекълъ: „Лѣжцитѣ не трѣбва да иматъ никакви, ала ламьинитѣ язици сж свидѣтелство за побѣдителя“, и развързалъ кърпичката, а въ нея били и седемтѣ язици, изтѣрсилъ ги на трапезата и